

Örvendjetek!

A leányfalui lelkipyakorlat első elmélkedése

Gobbi atya az utolsó előadásában az 1975. október 18-ai üzenetről beszélt, és azt mondta: „Elmélkedjétek jól át, mert ebben az üzenetben minden benne van”. Ez az üzenet egy összefoglaló a Gobbi atya küldetéséről. Egy alap-terv, amit a Szűzanya adott neki. A Mozgalom 1972-ben alakult. Tehát ez az üzenet eléggé az elején érkezett. Égi Édesanyánk világosan megmondta neki és rajta keresztül a Mozgalmunk tagjainak, meg akik olvassák ezt a kék könyvet, hogy miről is van szó. Mindjárt az elején kihangsúlyozta a Szűzanya, hogy miért választotta Gobbi atyát: „Téged választottalak, mert te vagy a legszegényebb, legkisebb, a legkorlátozottabb, emberileg a legalkalmatlanabb” (1975. 10. 18.). A saját erejéből a tizedét, a századát sem tudta volna végbevinni. Láttuk Szegeden, Budapesten – ahol 2005-ben járt Gobbi atya, és az emberek csak úgy tódultak hozzá, hogy ez nem az ő műve. Ez a Szűzanyáé. Tehát Mária azt mondja neki: – „Legalkalmatlanabb vagy”, tehát nem vagy alkalmas ennek a feladatnak az elvégzésére. És mégis mennek az ügyek. Akkor ebből mire következtethetünk? Arra, hogy ez nem Gobbi atya műve, hanem a Szűzanyáé.

És azt is mondta ebben az üzenetben a Szűzanya: „Ellenfelemnek sikerült győzelmet aratni feletted, hogy előre átéld, amit az Egyház majd át fog élni” (Ibid). Korábban valamilyen győzelmet aratott a gonosz Gobbi atya fölött. A Gonosz mindegyikünket megkísért, őt is megkísértette, de a Szűzanya közbelépett: – Gyermezem, te nem a Gonosz vagy, hanem az enyém. Látod, most felismerted a gyengeségedet. A saját erőddel semmire sem vagy képes, előbb utóbb a Gonosz legyőz. És ez legyen egy figyelmeztetés számodra és a Mozgalom tagjai számára, hogy csak Velem együtt tudtok győzelmet aratni. Nélkülem elbuktok.

Majd ezt mondta a Szűzanya: „Ellenfelem egy napon úgy gondolja majd, hogy teljes győzelmet aratott a világon, az Egyházon és a lelkeken.” (Ibid). Tehát úgy tűnik majd, hogy teljesen legyőzte az Egyházat, a világot, az emberiséget. Ne feledjük, a mai fegyverekkel ezt a világot az ember többszörösen meg tudná semmisíteni. A Gonosz azt akarja, hogy az ember elpusztítsa saját magát. Eljön az a nap, amikor majd úgy gondolja, hogy az embereket teljesen elszakította Istentől, és az Egyházat megsemmisítette. Akkor majd úgy is fog tűnni sokak számára. És azt mondja a Szűzanya: „Akkor lépek majd csak közbe – rettenetesen és győzelmesen – hogy annál nagyobb legyen a veresége, minél biztosabb lesz abban, hogy mindörökké győzött” (Ibid). Tehát amikor már teljes győzelemre áll a Gonosz, legalábbis látszólag, és amikor már a diadalát énekelné, abban a pillanatban a Szűzanya oda fog lépni, és ki fogja ragadni a „zsákmányt” a karmai közül. Végül is üresek fognak maradni a Gonosz karmai. A Szűzanya erősebb nála, mert Isten kegyelmében van öltöztetve. Isten akarja azt, hogy a Sátán egy nőtől, az Úr alázatos szolgáló leányától nyerje el a végső vereségét. Mert ha a jó Isten győzi le, akkor a Gonosz még kérkedhetne, hogy őt csak egyedül Isten képes legyőzni. Senki mástól nem tart, csakis Istentől. Isten azt mondja, hogy nem úgy van az! Sokkal nagyobb szégyen és megaláztatás lesz az osztályrésze, ugyanis egy egyszerű szolgáló leány fogja őt legyőzni. Ma még a Sátán nem egészen biztos a teljes győzelmében. De a világ történelme és az események nagyon is az felé haladnak. És a Szűzanya engedi, hogy arra felé haladjanak az események. Miért? Mert biztos van neki taktikája, megoldása ezekre az eseményekre, amire Ő most készít fel bennünket.

A Szűzanya használja az esztét. Nagyon bölcs a mennyország fényéből. Ilyenkor nem kell elmondani az ellenfélnek a taktikánkat. A meglepetés hatása az sokkal eredményesebb. A Szűzanya kiválasztja a kicsinyeket, akik a Gonosz számára szinte nem jelentenek semmit. Tehát a palástja, vagyis a védelme alá rejti őket, felkészíti, hogy hűségesekek maradjanak. Nagyon gyakran a legkisebbeket szedi össze. Ez nem azt jelenti, hogy egyetemet végzetek meg doktorátussal rendelkezők nem lehetnek a kicsinyek közt. Dehogynem, lehetnek. Például a szegedi felelős is doktorátussal rendelkezett, Dezső bácsi. Tehát összegyűjti a Szűzanya azokat, akik vezekelnek, buzgók és sokat imádkoznak. A gyermekei imái és szenvedései által fog győzelmet aratni. Kicsinyei imáit, szenvedéseit használja föl, mint hatalmas nagy fegyvert a Gonosz ellen.

Azt is mondja a Szűzanya: „Ami most készülében van, az olyan nagy dolog, hogy ilyen még nem volt a Világ teremtése óta. Ezt mind megjövendölték a Bibliában” (Ibid).

Tehát ekkora hittagadás, meg lázadás Isten ellen még nem volt, mint ma. A betlehemi és különösen a nagypénteki események is lázadások voltak, de az Isten ellenes lázadás most világméreteket ölt, ugyanis a Gonosz sokakat elcsábít, egész népeket. Ez az angyalok és a démonok küzdelme. De a végső győzelem csakis a Szűzanyáé lesz. Kedves jelenlevők, ezt értsék szó szerint! Ő megmondta már Fatimában is, Gobbi atya által is: „Végül az ő Szeplőtelen Szíve fog diadalmaskodni!” Még pedig ezekben az időkben. Nem úgy mondta, hogy majd a világ végén, sok ezer év múlva. Nem, hanem: „most, ezekben az időkben”. Hogy ez a „most” mikor lesz, egy hét múlva-e, egy év múlva-e, öt év múlva-e, nem tudjuk, de a „mostani időkben”. És a küzdelem most mindinkább a tetőfokára hág, a végső beteljesedése felé halad.

„Fiaim, ti arra vagytok hivatva – mondja a Szűzanya ebben az üzenetben –, hogy átéljétek ezeket az eseményeket”.

Mi is az a nagy harc, mi is az a nagy terv? Ez nem más, mint a nagy küzdelem a Gonosz és a „Napba öltözött Asszony” között, valamint a Gonosz követői és a Szűzanya követői között. A Szűzanya követői magától érthető, hogy Jézus követői, hisz arra hivatottak, hogy a Mennyei Atya akaratát teljesítsék. Ugyanis a Mennysországnak nincs pártoskodás. Ott mindenki a Mennyei Atya akaratát teljesíti, ott teljes összhangban van mindenki mindenkivel. Tehát arra vagyunk hivatva, hogy átéljük ezeket az eseményeket. A mai kor emberei átélnek ezeket az eseményeket, ha benne akarnak lenni, ha nem, hasonlóan, mint Európában a II. Világháborút átéltek az akkori emberek, ha akarták, ha nem.

Azt mondja a Szűzanya: „Ideje, hogy megtudjátok, és ennek tudatában készüljétek fel a harcra. Ideje, hogy terven egy részét megkezdjem felfedni előttetek” (Ibid). Égi Édesanyánk a tervnek azon részét fedi fel, mely rátok tartozik, többek közt azt, hogy a Szűzanyáé lesz a végső győzelem. A Gonosz az emberiség nagy részét fellázította Isten ellen, különböző eszközöket használva, mint például a vörös sárkányt, a kommunizmust, vagy ilyen a fekete párdúchoz hasonló vadállat is, a szabadkőművesség, vagy a bárányhoz hasonló vadállat, az egyházi szabadkőművesség. Ezeket használja a nagy harcban.

És a Szűzanya annyi üzenetet tár fel, amennyire nekünk szükségünk van, hogy helyt tudjunk állni és ne veszítsük el a reményt. Emberileg számítva mit is látunk? Azt, hogy állandóan fogyunk-fogyunk, és végül teljesen el fogunk fogyni. A templomok kiürülnek. De nem így lesz. Szűzanya azt mondja, egy darabig ez így megy, és utána közbelép. És a közbelépése döntő fordulatot hoz, mert akkor a Gonosz hatalma megszűnik, és egyszer csak minden fölfelé kezd ívelni. Erről szólnak az üzenetek, egészen 1997. december 31-éig, Szilveszter napjáig. Akkor mondta a Szűzanya: az üzenetei lezárultak. Mindent elmondott nekünk, amire szükségünk van a mai időkben. Ez nem azt jelenti, hogy abszolút mindent fölfedett, mert mindent fölfedni nem lehet, ugyanis Isten végtelen. Őt teljesen megérteni nem lehet. Mária az ő tervéből annyit fedett fel, amennyire szükségünk van, hogy a mai időket keresztény módon át tudjuk élni. Ne vakoskodjunk, legalább tudjuk, hogy előre haladunk és a reményt ne veszítsük el! Mert azt olyan könnyű elveszíteni.

Még a Máriás Papi Mozgalmon belül is hallani, hogy hát „most már ez így van”, hogy „nem sok mindent tehetünk”. Dehogyan! Jó minékünk, hogy a Szűzanya eszközei lehetünk. Gobbi atyának is megmondta: nem kell vezetned a Mozgalmat, mert a Mozgalom „vezetője Én vagyok”. Te egy eszköz vagy. A legalkalmatlanabb eszköz.

Gondolkozzatok el, mit mondana a Szűzanya nekünk, mekkora eszközök vagyunk? Itt vagyunk, a Máriás Papi Mozgalomnak a magyarországi vezetői közül annyian, ahányan vagyunk. Ez egy országos találkozó. Feltehetjük a kérdést: a Szűzanya tud-e ezen kis csapat által valamit is csinálni? Ez attól függ, hogy te mennyire bízod magadat a Szűzanyára. Ha ezt ki tudod mondani: – Szűzanyám, itt vagyok, teljesen a rendelkezésedre állok, – akkor a Szűzanya rengeteget tud általad is cselekedni. Ha nem adod át magad teljesen, akkor nem te leszel az, aki által Mária végbe viszi a terveit. Ne félj! Nem neked kell mindent elvégezned. Neked csak a rád bízott feladatot kell elvégezned, a Szűzanya a többit hozzáteszi. De neked el kell végezned azt a kis feladatot, amit rád bíz, vagy mást választ. És mindig talál valakit.

Majd így folytatja a Szűzanya: „Mindenekelőtt az a fontos, hogy az a benyomás érje Ellenfeletem, mintha mindent megnyert volna, hogy most már minden az ő kezében van” (Ibid). Más szóval, hogy teljes győzelmet aratott, mert most már úgysem lehet semmit sem tenni. Ez egy hamis felfogás. Mi hívők tudjuk: ilyen nincs, hogy most már ne lehessen semmit sem tenni, mert Isten ereje végtelen. Istenhez képest minden csak porszem. Teremtmények vagyunk, tehát sokkal kisebbek, mint az Isten. Még a Sátán is csak egy porszem Istenhez viszonyítva. Minket is be akar csapni a Gonosz, hasonlóan, mint ahogy Évát és Ádámot is becsapta azzal a vonzó megtévesztéssel, hogy „olyanok lesznek, mint az istenek” (Ter.3.5). Olyanok azonban soha nem leszünk! Pedig milyen nagy a kísértés, sokszor ma is... Isten felemel bennünket, magához emel, tökéletesít, az ő életében részesít bennünket, ha mellette döntünk. De Isten fölé sosem fog senki sem kerülni. A Gonosz is megpróbálta ezt, aztán lezuhant az örök kárhozatba.

Majd ezt olvassuk: A Gonosz „engedélyt kapott arra, hogy behatoljon Egyházam belsejébe is, és sikerül neki majd Isten szentélyét is homályba borítania. A legtöbb áldozatot a szentély szolgálataiból szedi” (Ibid). Ne feledjük, hogy voltak az elmúlt évtizedekben a békepapok is. Erőszakkal vagy karrier ígéretével húzták be a többséget. A legtöbb nem akart ebbe belemenni. Sátán most is iparkodik mindezzel, a saját embereit beszervezi az Egyházba, hogy tönkre tegye belülről az Egyházat. „A legtöbb áldozatot a szentély szolgálataiból szedi”. Ezért imádkozunk minél többet a papjainkért, püspökeinkért. Imádkozunk értük! Ne feledjük, a Sátán engedélyt kapott nagypénteken is, hogy az apostolokat megrostálja. És megrostálta. Júdás áruló lett: „harminc ezüstpénzért” az ellenség kezére juttatta az Ur Jézust. Persze Jézus tudta ezt, és önként vállalta a szenvedést. Péter háromszor megtagadta az Urat, és esküdözött, hogy „nem ismeri azt az embert”. A többiek meg mit tettek? Elmenekültek, magára hagyták az Üdvözítőt. Tehát ha már azokat is megrostálta, a mostani szentély szolgálatait is meg fogja rostálni a Gonosz. És ha a papokat megfélemezteti, megbénítja, akkor ki szolgáltatja ki a szentségeket? Ki hirdeti Isten igéjét? Iparkodik a Gonosz, hogy minél kevesebb kegyelem jusson el a hívekhez. Megdöbbentő, hogy a „szentély szolgálataiból szedi a legtöbb áldozatot”. Ezt a Szűzanya mondja Gobbi atya által, és ezt az üzenetet még a Hitvédelmi Kongregáció is átnézte, Ratzinger bíboros is átolvasta, és nem tiltotta

be! Gobbi atya is mondta nekem, mert felhívták erre a figyelmünket. Ratzinger bíboros, később XVI. Benedek pápa nagyon jól látta a helyzetet. II. János Pál is nagyon jól látta.

Hányan kételkednek ma a Mária tiszteletben! Lehet hallani: minek a Mária tisztelet, az már idejét múlt buzgóság. Mekkora tévedés! Idejét múlta volna-e az, hogy az édesanya védje és nevelje a gyermekeit? Ez egy hasonló dolog! Bocsánat. A Mária tisztelet nem idejét múlt ájtatosság! Nem mondhatjuk, hogy ne az édesanyák neveljék a gyermekeiket? Hát ki szereti azt a gyermeket a legjobban, ha nem az édesanyja és az édesapa, a nagymama, a nagypapa? Sokan az életüket tudnák föláldozni a gyermekükért. Akkor áldozatot vállalnak és a gyermek akármennyire rakoncátlan vagy rossz, az édesanya, édesapa megbocsát neki. Van, amikor egy kicsit megfenyítik (de hát az is hozzá tartozik az élethez), akkor is szeretik őket. Miért lenne máshogy az égi Édesanyánkkal?

Ma még sokan valamennyire az Istent meghagyják, de hányan vélik úgy, hogy most már Őt sem kell olyan nagyon tisztelni. És itt vegyük észre a Gonosz csábítását! Az felé terel, hogy minél kevesebb tiszteletet adjunk az Úrnak, minél kevesebb kapcsolatunk legyen Vele. Lehetőleg a nulla felé haladjunk, hogy az üdvösségig ne tudjunk eljutni. Egyesek azt hangoztatják, hogy mindegy, hogy melyik egyházhoz tartozunk, a katolikushoz, az ortodoxhoz, protestánsokhoz, stb. vagy melyik valláshoz. Bocsánat, tudjuk kinek mindegy: a bolondnak. Mi pedig nem azok vagyunk. Természetesen nem mindegy! Ha a Mennyei Atya Jézust küldte, aki feláldozta magát a világ üdvösségéért, akkor Jézuson keresztül jutunk el az üdvösségre. Akkor már nem mindegy, hogy Krisztust választjuk vagy valaki mást. Szerintem olyan ez, mint amikor egy repülő például elvisz bennünket New York-ba, mert oda akarunk menni. De tegyük fel, hogy valakinek egy a másik gép sokkal jobban tetszik, ezért ő arra száll fel, azért, mert annak a gépnek jobb a kinézése. De az nem New Yorkba viszi el! Az elvisz például az afrikai sivatagba. Hát mit keres majd ott a sivatagban? Nem oda akar menni. Mennyi zűrzavar van körülöttünk. Állandóan a zűrzavarok kellős közepén vagyunk.

Gyónjunk minél gyakrabban, mondja a Szűzanya, lehetőleg havonta. Hála Istennek, itt a túlnyomó többség megteszi ezt. De a hívő közösségben, mondjuk, több ezer hívő közül hányan gyónnak? Túl kevesen. Az Egyház előírja, hogy évente mindenki legalább egyszer gyónjon és a húsvéti időben áldozzon. Ez az évenkénti szentgyónás a minimum, amire szükség van, különben súlyos bűnt követnénk el. Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad többször. Dehogyanisnem. Az Egyház előírásával nincs ellentétben, hogy havonta vagy akár gyakrabban is meggyónjunk. De ha súlyos bűnből áldozunk – ezt világosan kimondta II. János Pál pápa, de az Egyház is, hogy akkor az szentségtörés. II. János Pál pápa megerősítette ezt. És hányan elcsüggednek, hogy itt az Egyház vége. Tényleg? Ez ellent mond Jézus szavainak. Ő megmondta Péternek: „Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta” (Mt. 16, 16). Az ördögi hatalmak az Egyházat nem fogják legyőzni. Döngethetik az Egyház alapjait, lehet, hogy sokaknak már úgy tűnik, hogy mindennek vége, de egyszer csak a Völegény, az Egyház Völegénye, Jegyese közbelép: – El innen, távozzatok! – Az Úr Jézus az Egyház jegyese és az Egyház meg Jézus jegyese. És az Úrnak teljhatalma van, abszolút a hatalma. Tehát elegendő, ha a Gonosznak csak azt mondja, eddig és ne tovább. És nincs tovább. Ezt a Gonosz is nagyon jól tudja, csak addig is fejjel megy a falnak.

És ne csüggedjünk el a Máriás Papi Mozgalmat illetőleg sem. Tudják, nagyon szívesen elmennék mindenhova cönákulumot tartani. Ha megbeszéljük előre, akkor azért szabaddá tudom tenni magamat. Persze vannak más atyák is, nyugodtan hívhatják őket is, hogy atyám, jó lenne, ha nálunk tartana cönákulumot. Nem csak nekem szabad a papok közül cönákulumot tartani, dehogyanis, mindenkinek. És ti is tarthattok cönákulumot, persze úgy, ahogy azt a cönákulumot tartani kell!

Nem lesz az Egyháznak vége. Csak amikor az Egyház hajóját támadások érik, nagyon ajánlatos tudni, kik az ellenfelek, hogyan támadnak. De az talán még fontosabb tudni, hogy ebben a helyzetben mit is kell csinálnunk? Hogyan védekezzünk, hogy ne találjanak el, hogy a Gonosz ne ragadjon el, hogyan menekülhetünk meg, átélve ezt az állapotot, és utána talán még ellentámadásba is lendülhessünk. A Szűzanya világosan megmondta, hogy milyen fegyvereket szükséges használni: „Az első számú fegyverként **„a belém vetett bizalmat és a ti egyre teljesebb rámhagyatkozásokat kell használni”** (Ibid). Vagyis: – Szűzanyám, bízom benned, hogy igenis te Jézus Krisztusnak az Édesanyja vagy és mindnyájunknak az Édesanyja. – Gondoljunk bele, hogy a kisgyermek mennyire tud bízni az anyukájában! Felsír, és amikor az anyuka megjelenik, a gyerek megnyugszik. Miért? Mert bízik az anyukájában. Éhes, tudja, hogy az anyuka ad neki enni. Ha fázik, anyuka felöltözteti, ha kell, megvigasztalja, és így tovább. Tehát minekünk is meg kell bízni Égi Édesanyánkban: – Szűzanyám, rád bízom az életemet. Tudom, hogy erőd, hatalmad van, hogy megvédj, a palástoddal befedj. A te Szeplőtelen Szívedben menedékhelyet, óvóhelyet találok a Gonosz támadásai ellen. És teljesen Rád hagyatkozom, mert tudom, hogy jó felé vezetesz. – Ez a legegyszerűbb út Jézushoz. Nem a legkönnyebb, mert a kereszt útja. De ez a leggyorsabb és a legegyszerűbb. Mária pedig biztat: – Vedd fel gyermekem, a keresztedet és kövess, majd én segítek, megfogom a kezéd, hogy távol tudjál maradni a Gonosztól. Gyere velem, és nem fogsz elveszni. – Legfeljebb vértanú lesz valaki, és így a mennyországba jut. Mekkora szeretet az, ha valaki valóban Jézusért áldozta fel magát! Tehát bízunk a Szűzanyában!

A Gonosz pont ezt a bizalmat próbálja kiölni belőlünk. Már hallottunk ilyeneket is: „most már a Szűzanya sem segíthet rajtatok”. Ne részletezzük. A Szűzanya megsegített, és meg is fog segíteni! Ez nem a vég, a Máriás Papi Mozgalomnak sem, meg az Egyháznak sem, hanem egy csodálatos megújulás. Az Egyház meg fog újulni. Érthető, hogy mi kérdezzetjük: mikor lesz már ez a megújulás? Uram, mikor lesz már a Szentlélek kiáradása? Ne feledjük, amint Jézus életében az Egyház életében is először Nagypéntek következik. De amikor már megérkezik Nagypéntek, tudjátok, hogy Húsvét, a megdicsőülés már nagyon közel van. Utána meg az apostolok is várták a Pünkösdöt, a Szentlélek kiáradását. Tehát mindent a maga idejében. Először egy picikét bele kell kóstolni Krisztus szenvedéseibe. Az Egyháznak is, a mai Egyháznak is.

Azt mondja még a Szűzanya: legyetek vidámak és örvendjete! Vidámak vagytok-e? Tudtok-e örvendezni?

II. János Pál pápa többször hangsúlyozta, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szíve a biztos menedékünk. Ott van, miért örvendezünk, mert a Szűzanya szeretetében, a Szeplőtlen Szívben élsz, az Ő teljesen tiszta szeretetében, akkor is, amikor odakint szörnyű vihar tombol. A külső világ már nem keresztény beállítottságú. Ott oly nehéz keresztényként élni. És még a templomba járók is mekkora kísértésnek vannak kitéve. Több dologra is mondják, hogy ma már nem az a divat! Ha az a divat, hogy a kútba ugorjunk, akkor mi is ugorjunk utánuk? Nem! Ne ugorjunk utána. De akkor mit csináljunk?

Az apostolok korában is a világ pogány volt. És az apostolok mégsem követték a pogányok szokásait, nem ugrottak utánuk, mert az akkori időben más volt a divat, mint amit az apostolok hirdettek, hanem iparkodtak Krisztushoz vezetni az embereket. Nekünk is ez a feladatunk, habár gyengék vagyunk. De a Szűzanya szeretni fog annak ellenére, ha el is estél. Ezt nagyon jó tudni, hogy ha elestél, akkor van megbocsátás! Az édesanyánál mindig van megbocsátás. A Szűzanya is ezt sugallja. Mondja:

„Még ha meg is sebesültetek, még ha gyakran elestetek, ha kételkedtetek, még ha bizonyos pillanatokban árulást követtetek is el, akkor se csüggedjete, mert szeretlek benneteket” (Ibid). Tehát van visszaút. De a Szűzanya nem azt mondja, ha most valaki elárulta az Úr Jézust, újra mehet és árulja csak el újra. Ha bűnbánatot tartasz, akkor van megbocsátás! De ne éljünk vissza az isteni irgalmassággal, akármilyen hatalmas is az. Végtelen az Isten irgalma, de az igazságossága is végtelen. Bűnbánóknak megbocsát, de ugyanakkor adott egy bizonyos időt. És ez az idő mindenki számára egyszer lejár. Használjuk ki a lehetőséget. És az embertársainknak is ezt mondjuk, hogy használják ki, mert utána mindenki Isten ítélőszéke előtt fog megjelenni. Ott semmit sem lehet letagadni, semmit nem lehet hozzáadni, csak a szintiszta igazság látszódik Isten előtt. Mi a célja a Szűzanyának? Az, hogy Fia élő képmásává alakítson bennünket, hogy mindinkább Jézushoz hasonlítsunk. Nem az arcunk, hanem a lelkületünk. A cél, hogy olyan lelkületben éljünk, mint az Úr Jézus. Úgy szeressük a Mennyei Atyát, mint az Úr Jézus. Az embertársainkért is úgy tudjunk áldozatot hozni, mint az Úr Jézus. Férfiak, úgy szeressétek a feleségeteket, mint Jézus. Hogy szerette Jézus? Úgy, hogy feláldozta magát a kereszten. Melyik férj áldozza fel önmagát a kereszten? És az asszonyok hányan áldoznak fel magukat férjükért? Ennek kölcsönösnek kell lenni. Ne feledjük, az Úr Jézus mindannyinkért feláldozta magát, akár nő, akár férfi az illető. Egyenrangúak vagyunk. Nem egyformák, hanem egyenrangúak. Minden ember valamiben különbözik a másiktól. Mindenki másban van otthon, máshoz ért. Mindenki csinálja azt, amihez ért, amivel az Úr megbízta. Így vagyunk egyenrangúak. Az egyiknek ilyen arca van, a másiknak amolyan, így vagyunk egyenrangúak. A lényeg, hogy mindinkább Jézushoz hasonlítsunk. Jézus lelkületét, a keresztény lelkületet kövessük. A Szűzanya ad fegyvert is a kezünkbe. Első a bizalom, amiről már szó volt, de van még másik két fegyver is: az ima és a szenvedés.

Az ima: Imádkozzunk mindig többet és többet. Persze nem az a legfontosabb, hogy sokan legyünk, habár az nagyon szép, felemelő érzés. Az imának óriási ereje van, nagyobb, mint azt gondolnánk. Ezért kell, hogy használjuk ezt a fegyvert. Az a hadsereg, amelyiknek nincs fegyvere, szinte biztos vereség elé néz. Használjuk a leghatásosabb fegyvereket. Nem a szónoklatok a legjobb fegyverek, meg az emberileg jól kidolgozott lelkipásztori tervek, ha bár azokra is szükség van. De az imádság egy igazi, nagyon is hatékony fegyver a Gonosz ellen.

A szenvedés: Legyünk a kereszten, fogadjuk azt el. Ne mondja azt senki, hogy a keresztet nem az ő számára találták ki. A kereszt mindenkinek szól. Ki örül a szenvedésnek? Legfeljebb olyan értelemben nyugszunk meg vagy örülünk, ha látjuk az értelmét. Elfogadva azt, könnyebben jutunk a mennyországba és a szeretteinknek is segíthetünk, hogy bejussanak a mennybe. Ha felajánlod szenvedéseidet a Szűzanyának, sokak megmenekülhetnek. Ha ezt megérted, könnyebb a szenvedést elfogadnod. Ez hasonló, mint amikor az édesapa kemény munkát végez. Olyan fáradt, hogy legszívesebben abbahagyná, de hogy az ő családjának meglegyen a betevő falatja, a gyerekek tudjanak ruházkodni, egyetemre járni, hát fáradtan is elvégzi azt a munkát, ha szükséges. Fogadjuk el a keresztet! Ez nagyon hatásos fegyver. Nagyon, de nagyon hatásos fegyver.

A Szűzanya négy dolgot kért tőlünk. Minden lelkigyakorlaton megismétlem, most is. Imát, szenvedést kér, valamint azt, hogy ajánljunk mindent neki, az örömeinket, szenvedéseinket, mindent-mindent. Ha sokan vagyunk a cönákulumokon, azt is, ha kevesen vagyunk a cönákulumokon, azt is.

És a negyedik a legnehezebb: **a hallgatás**. Igen, amikor úgy odamondanád annak a másiknak, de van-e értelme? Mit érsz el vele? Vigyázat, honnan tudjuk, mit kell mondani? Ezzel kapcsolatban, hogy mennyire hasznos a hallgatás, van egy kis történet:

Egyszer egy asszony bement egy paphoz, és panaszkodott, hogy az ő férje milyen kiállhatatlan. Csak veszekszik, mérgeződik, káromkodik, nem lehet vele együtt élni, sőt, el akar tőle válni. Pedig ő, mint jó feleség, erre nem szolgált rá. De már majdnem egy órát beszélt. Szegény pap nem tudta már, hogy mit csináljon. Várta-várta, mikor is jut szóhoz. Amikor végre szóhoz jutott, azt kérdezte az asszonytól, hogy ismeri-e a Szent Vince vizet? Az meg csodálkozva kérdezte: – Az meg micsoda? – Na, mindjárt hozok – válaszolta az atya. – Kiment és kis vártatva visszajött. Egy két literes plasztik üvegben hozta a megígért vizet, és azt mondta: – Ezt úgy kell használnia, hogy amikor észreveszi, hogy a férje mérges, és mindjárt elkezd kiabálni, szitkozódni, vegyen be egy nyeltet ebből a Szent Vince vízből, és addig tartsa a szájában, amíg a férje meg nem nyugszik. Egy hónap múlva az asszony visszajött, hálálkodott, és dicsekedett, hogy használt a Szent Vince víz. Az ő férje teljesen megváltozott. Most már nem káromkodik, nem mérgeződik. Nagyon kedves hozzá. Most már azt mondja róla, hogy ő a legkedvesebb feleség. És esze ágában sincs elválni. Más szóval: helyes használat után nagyon ritka, hogy a Szent Vince víz csődöt mondjon. Azonban nem árt néha a férjnek is adni belőle.

Tehát a hallgatással sok mindent el lehet érni. Mit ér el az ember, ha csak beszél-beszél, hogy mindig övé legyen az utolsó szó, és a beszédével a másikat is felidegesíti. A hallgatás nem némaságot jelent, mert van, amit szükséges elmondani. A gyerekeknek is néha meg kell magyarázni, hogy „azt ne tegyék, mert az nem jó”. Abból baj lesz stb. De nagyobb hangsúlyt fektessünk a hallgatásra. A hosszabb idő a hallgatásé legyen. Úgy tetszett nekem az István bácsi története. Azt mondta: – Tudja atyám, amikor fiatal házások voltunk a Bözsivel, gyakran összevesztünk. Egyszer csak azon kezdtem töprengeni, hogy miért is veszekszünk kis semmiségek miatt! Erre mondtam a feleségemnek: – Tudod mit, ha észreveszed, hogy valami miatt mérges vagyok, hagyj ott! Gyere vissza egy fél óra múlva, és akkor nyugodtan megbeszéljük. És ha én veszem észre, hogy valami neked nem tetszik, mérges vagyok, otthagylak, kimegyek valamit elvégezni, majd visszajövök, és akkor megbeszéljük. Atyám, képzelje el, miután így megegyeztünk, azóta kisebb „tányércsörgésen” kívül a házasságunkban nem is történt semmi különösebb. Még utána vagy ötven évig házások voltak. Nem rég haltak meg. A hallgatás ennyit jelent. Tehát ők sem voltak némák, csupán egy fél óra múlva, óra múlva, amikor látták, hogy már a másik is megnyugodott, akkor megbeszélték a nézeteltéréseket. Amikor látjuk, hogy az a férj vagy feleség mérges, mi értelme van családi perpatvart rendezni? Várjunk egy kicsit. Úgy van a gyermekeknél is. Nagyon sok mindent el lehet érni, ha tudunk hallgatni, tudunk másokat meghallgatni.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

*Sóti János SJ,
a Máris Papi Mozgalom magyarországi felelőse*